

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

z 23. marca 2023*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Súdna spolupráca v trestných veciach – Dohovor, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda – Článok 54 – Zásada *ne bis in idem* – Článok 55 ods. 1 písm. b) – Výnimka z uplatňovania zásady *ne bis in idem* – Trestný čin proti bezpečnosti štátu alebo iným rovnako podstatným záujmom členského štátu – Článok 50 Charty základných práv Európskej únie – Zásada *ne bis in idem* – Článok 52 ods. 1 – Obmedzenia zásady *ne bis in idem* – Zlučiteľnosť vnútroštátneho prehlásenia stanovujúceho výnimku zo zásady *ne bis in idem* – Zločinecká skupina – Majetkové trestné činy“

Vo veci C-365/21,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Oberlandesgericht Bamberg (Vyšší krajský súd Bamberg, Nemecko) zo 4. júna 2021 a doručený Súdnemu dvoru 11. júna 2021, ktorý súvisí s trestným konaním proti:

MR

za účasti:

Generalstaatsanwaltschaft Bamberg,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory E. Regan (spravodajca), sudcovia L. S. Rossi, D. Gratsias, M. Ilešič a I. Jarukaitis,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: S. Beer, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 6. júla 2022,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- MR, v zastúpení: S. Buhlmann a F. Ufer, Rechtsanwälte,
- Generalstaatsanwaltschaft Bamberg, v zastúpení: N. Goldbeck, splnomocnený zástupca,

* Jazyk konania: nemčina.

- nemecká vláda, v zastúpení: J. Möller, F. Halabi, M. Hellmann a U. Kühne, splnomocnení zástupcovia,
- francúzska vláda, v zastúpení: A. Daniel a A.-L. Desjonquères, splnomocnené zástupkyne,
- rakúska vláda, v zastúpení: M. Augustin, A. Posch, J. Schmoll a K. Steininger, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: S. Grünheid a M. Wasmeier, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 20. októbra 2022,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka jednak platnosti článku 55 ods. 1 písm. b) Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985, uzatvorená medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Nemeckej spolkovej republiky a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach (Ú. v. ES L 239, 2000, s. 19; Mim. vyd. 19/002, s. 9), podpísaného v Schengene 19. júna 1990 a ktorý nadobudol platnosť 26. marca 1995 (ďalej len „DVSD“), vzhľadom na článok 50 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), a jednak výkladu článkov 54 a 55 DVSD a článkov 50 a 52 Charty.
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci trestného konania vedeného v Nemecku proti MR z dôvodu založenia zločineckej skupiny a investičného podvodu.

Právny rámec

Právo Únie

DVSD

- 3 DVSD bol uzatvorený s cieľom zabezpečiť vykonanie dohody medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Nemeckej spolkovej republiky a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach podpísanej v Schengene 14. júna 1985 (Ú. v. ES L 239, 2000, s. 13; Mim. vyd. 19/002, s. 3).
- 4 Články 54 až 56 DVSD sa nachádzajú v kapitole 3, nazvanej „Zákaz dvojitého trestu“, hlavy III s názvom „Polícia a bezpečnosť“. Článok 54 DVSD stanovuje:

„Osoba právoplatne odsúdená jednou zo zmluvných strán nesmie byť pre ten istý čin stíhaná inou zmluvnou stranou, a to za predpokladu, že v prípade odsúdenia bol trest už odpykaný alebo sa práve odpykáva alebo podľa práva štátu, v ktorom bol rozsudok vynesený, už nemôže byť vykonaný.“

5 Článok 55 CAAS stanovuje:

„1. Pri ratifikácii, prijatí alebo schválení tohto dohovoru môže jedna zmluvná strana prehlásiť, že v jednom alebo v niekoľkých nižšie uvedených prípadoch nie je viazaná článkom 54:

...

b) keď predmetom rozsudku vynes[é]ho v zahraničí je čin zameraný proti bezpečnosti štátu alebo iným rovnako podstatným záujmom tejto zmluvnej strany;

...

2. Zmluvná strana, ktorá urobí takéto prehlásenie týkajúce sa výnimiek obsiahnutých v ods. 1 [písm.] b), označí druhy trestných činov, na ktoré by sa mohli tieto výnimky vzťahovať.

...“

6 Článok 56 CAAS stanovuje:

„Ak obnoví jedna zmluvná strana stíhanie proti osobe, ktorá bola druhou zmluvnou stranou pre ten istý čin právoplatne odsúdená, bude každé odňatie slobody za tento čin odpykané na území druhej zmluvnej strany odpočítané od trestu, ktorý má byť prípadne vymeraný. Pokiaľ to vnútroštátne právo dovoľuje, budú zohľadnené tiež iné sankcie ako tresty obmedzujúce slobodu, pokiaľ už boli vykonané.“

Rámcové rozhodnutie 2008/841/SVV

7 Odôvodnenie 1 rámcového rozhodnutia Rady 2008/841/SVV z 24. októbra 2008 o boji proti organizovanému zločinu (Ú. v. EÚ L 300, 2008, s. 42) znie takto:

„Cieľom Haagskeho programu je zlepšiť spoločnú schopnosť [Európskej únie] a členských štátov, aby mohli okrem iného bojovať proti nadnárodnému organizovanému zločinu. O dosiahnutie tohto cieľa sa treba snažiť najmä prostredníctvom aproximácie právnych predpisov. S cieľom čeliť nebezpečenstvu a šíreniu zločineckých organizácií a účinne reagovať na očakávania občanov a vlastné požiadavky je potrebné, aby členské štáty [Únie] medzi sebou užšie spolupracovali. V tejto súvislosti bod 14 záverov Európskej rady v Bruseli zo 4. a 5. novembra 2004 uvádza, že občania Európy očakávajú od [Únie], že prijme účinnejší spoločný prístup k cezhraničným problémom, akým je napríklad organizovaný zločin, pričom zabezpečí dodržiavanie základných práv a slobôd.“

8 Podľa článku 2 tohto rámcového rozhodnutia, nazvaného „Trestné činy súvisiace s účasťou v zločineckej organizácii“:

„Každý členský štát prijme opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby sa jedno alebo oboje konania súvisiace so zločineckou organizáciou považovali za trestný čin:

a) konanie osoby, ktorá s úmyslom a s vedomím cieľa a všeobecnej činnosti zločineckej organizácie alebo jej zámeru spáchať dotknuté trestné činy sa aktívne podieľa na trestnej činnosti organizácie vrátane poskytovania informácií alebo hmotných prostriedkov, náborem nových členov a všetkými druhmi financovania jej činností, s vedomím, že takáto účasť prispeje k uskutočňovaniu trestnej činnosti organizácie;

b) konanie osoby, ktoré spočíva v dohode s jednou alebo niekoľkými osobami o uskutočnení činnosti, ktorá, ak sa uskutoční, povedie k spáchaniu trestných činov uvedených v článku 1, a to aj vtedy, ak sa táto osoba nepodiela na samotnom uskutočňovaní tejto činnosti.“

9 Článok 3 uvedeného rámcového rozhodnutia s názvom „Tresty“ stanovuje:

„1. Každý členský štát prijme opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby:

a) pre trestný čin uvedený v článku 2 písm. a) bola horná hranica sadzby trestu odňatia slobody najmenej v rozsahu od dvoch do piatich rokov alebo

b) pre trestný čin uvedený v článku 2 písm. b) bola horná hranica sadzby trestu odňatia slobody rovnaká ako v prípade trestného činu, ku ktorému dohoda smeruje, alebo horná hranica sadzby trestu odňatia slobody bola najmenej v rozsahu od dvoch do piatich rokov.

2. Každý členský štát prijme opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby sa skutočnosť, že trestné činy uvedené v článku 2, ako ich určuje tento členský štát, sa spáchali v rámci zločineckej organizácie, mohla považovať za príťažujúcu okolnosť.“

Nemecké právo

10 Spolková republika Nemecko prehlásila pri ratifikácii DVSD (BGBI. 1994 II, s. 631) na základe článku 55 ods. 1 tohto dohovoru, v ktorom sa okrem iného uvádza, že Spolková republika Nemecko nie je viazaná ustanoveniami článku 54 DVSD, ak v súlade s článkom 55 ods. 1 písm. b) DVSD činy, na ktoré sa vzťahuje rozsudok vynesený v zahraničí, predstavujú trestný čin uvedený v § 129 Strafgesetzbuch (nemecký Trestný zákonník, ďalej len „StGB“).

11 V tomto § 129 StGB s názvom „Založenie zločineckej skupiny“ v znení uplatniteľnom vo veci samej sa uvádza:

„1. Trestom odňatia slobody v dĺžke do päť rokov alebo peňažným trestom sa potrestá ten, kto založí skupinu alebo je členom skupiny, ktorej cieľ alebo činnosť smeruje k páchaniu trestných činov, ktoré sa v hornej hranici trestnej sadzby potrestajú trestom odňatia slobody v dĺžke aspoň dvoch rokov. Trestom odňatia slobody v dĺžke do troch rokov alebo peňažným trestom sa potrestá ten, kto takúto skupinu podporuje alebo pre ňu získava členov alebo podporovateľov.

2. Skupina je združením viac ako dvoch osôb, ktoré je založené na dlhšiu dobu na účely sledovania nadradeného spoločného záujmu a organizované nezávisle od určenia úloh jej členov, kontinuity členstva a konkrétnej štruktúry.

...

5. V osobitne závažných prípadoch podľa prvej vety odseku 1 sa uloží trest odňatia slobody od šiestich mesiacov do piatich rokov. O obzvlášť závažný prípad ide obvykle vtedy, ak páchatel trestného činu patrí k hlavným vedúcim osobám alebo k osobám stojacim v pozadí skupiny.“

- 12 V § 129b StGB s názvom „Zločinecká a teroristická skupina v zahraničí; Odobratie“ v odseku 1 sa stanovuje:

„§ 129 a 129a sa vzťahujú aj na skupiny so sídlom v zahraničí. Ak sa trestný čin týka skupiny nachádzajúcej sa mimo členských štátov Európskej únie, platí to len vtedy, ak k trestnému činu došlo v rámci činnosti vykonávanej v rámci územnej pôsobnosti tohto zákona alebo ak je páchatelom alebo obeťou Nemeck alebo osoba nachádzajúca sa v Nemecku. V prípadoch uvedených v druhej vete sa trestný čin stíha len s povolením Bundesministerium der Justiz und für Verbraucherschutz [(Spolkové ministerstvo spravodlivosti a ochrany spotrebiteľov, Nemecko)]. Povolenie možno udeliť pre konkrétny prípad alebo vo všeobecnosti aj na stíhanie budúcich trestných činov týkajúcich sa konkrétnej skupiny. Na účely rozhodnutia o povolení ministerstvo skúma, či snahy skupiny smerujú proti základným hodnotám verejného poriadku rešpektujúcim ľudskú dôstojnosť alebo proti mierovému spolunažívaniu národov a či sa vzhľadom na všetky okolnosti javia ako odsúdeniahodné.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 13 Dňa 1. septembra 2020 Landesgericht Wien (Krajinský súd Viedeň, Rakúsko) právoplatne odsúdil MR, izraelského štátneho príslušníka, ktorý mal naposledy bydlisko v Rakúsku, na trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov za závažný podvod, ktorého sa dopustil v rámci svojho podnikania, a za legalizáciu príjmov z trestnej činnosti.
- 14 MR si časť tohto trestu odpykal a následne mu bol s účinnosťou od 29. januára 2021 udelený odklad výkonu zvyšku trestu. Rozhodnutím z toho istého dňa bol však MR zadržaný v Rakúsku na účely jeho odovzdania v rámci výkonu európskeho zatykača, ktorý 11. decembra 2020 vydal Amtsgericht Bamberg (Okresný súd Bamberg, Nemecko), z dôvodu založenia zločineckej skupiny a investičného podvodu. Po uplynutí tejto doby zadržania 18. mája 2021 bol administratívne zaistený na účely odsunu do Izraela, kde sa nachádzal v čase podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania.
- 15 Na základe tohto európskeho zatykača vydaného na MR sa MR vytýka, že v spolupráci s ďalšími obvinenými osobami vytvoril podvodný investičný systém, v rámci ktorého investori so sídlom v rôznych európskych krajinách vrátane Nemecka a Rakúska ponúkali prostredníctvom internetu výhodné investície. Vyplatené sumy boli v skutočnosti spreneverené najmä v prospech MR, ktorý konal ako jedna z hlavných vedúcich osôb predmetnej zločineckej skupiny.
- 16 Uznesením z 8. marca 2021 Landgericht Bamberg (Krajinský súd Bamberg, Nemecko) zamietol odvolanie MR proti tomuto európskemu zatykaču, ako aj proti vnútroštátnemu zatykaču, ktorý je jeho základom, z dôvodu, že keďže k odsúdeniu MR zo strany Landesgericht Wien (Krajinský súd Viedeň) došlo za podvod spáchaný v neprospech poškodených s bydliskom v Rakúsku, zatiaľ čo MR je teraz stíhaný pred Landgericht Bamberg (Krajinský súd Bamberg) za podvod, ktorého sa dopustil voči poškodeným s bydliskom v Nemecku, skutkové okolnosti týchto dvoch konaní sú odlišné, takže zásada *ne bis in idem* stanovená v článku 54 DVSD sa neuplatní.
- 17 Subsidiárne Landgericht Bamberg (Krajinský súd Bamberg) poukázal v prejednávanej veci na článok 55 ods. 1 písm. b) DVSD, pričom spresnil, že MR je stíhaný za trestný čin podľa § 129 StGB, na ktorý sa vzťahuje prehlásenie Spolkovej republiky Nemecko pri ratifikácii DVSD.
- 18 MR podal na Oberlandesgericht Bamberg (Vyšší krajinský súd Bamberg, Nemecko), teda na vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, návrh na preskúmanie tohto uznesenia.

- 19 Vzhľadom na podmienky uplatnenia článku 54 DVSD má vnútroštátny súd pochybnosti o tom, či trestné činy, za ktoré bol MR odsúdený v Rakúsku, sú rovnaké ako trestné činy, za ktoré je stíhaný v Nemecku.
- 20 Vzhľadom na to sa vnútroštátny súd domnieva, že článok 54 DVSD nie je nevyhnutne relevantný pre rozhodnutie sporu, ktorý mu bol predložený. MR je totiž stíhaný za založenie zločineckej skupiny. Na tento trestný čin upravený v § 129 StGB sa však vzťahuje prehlásenie Spolkovej republiky Nemecko podľa článku 55 ods. 1 uvedeného dohovoru ako na jeden z tých trestných činov, v prípade ktorých môže členský štát podľa článku 55 ods. 1 písm. b) tohto dohovoru uviesť, že nie je viazaný ustanoveniami článku 54 DVSD, keď predmetom rozsudku vyneseného v zahraničí je čin zameraný proti jeho bezpečnosti alebo jeho iným rovnako podstatným záujmom.
- 21 V tejto súvislosti vnútroštátny súd spresňuje, že trestné činy uvedené v tomto § 129 StGB sú v zásade trestnými činmi proti podstatným záujmom Spolkovej republiky Nemecko. Samotná existencia zločineckých skupín predstavuje potenciálne nebezpečenstvo pre verejný poriadok inej intenzity ako nebezpečenstvo vyplývajúce z individuálnych trestných činov, a to z dôvodu vážneho ohrozenia, ktoré predstavuje organizovaná kriminalita pre spoločnosť. Na účely posúdenia, či zločinecká skupina ohrozuje bezpečnosť alebo iné rovnako podstatné záujmy dotknutého členského štátu, je teda irelevantné, že táto zločinecká skupina vykonáva výlučne majetkové trestné činy bez toho, aby okrem toho sledovala politický, ideologický, náboženský alebo svetonázorový cieľ a chcela nezákonnými prostriedkami získať vplyv na politiku, médiá, verejnú správu, súdnictvo alebo ekonomiku.
- 22 Vzhľadom na to vnútroštátny súd uvádza, že otázka zlučiteľnosti prehlásenia Spolkovej republiky Nemecko s článkom 55 ods. 1 písm. b) DVSD vzniká len vtedy, ak sa najprv preukáže, že možnosť stanovená v tomto ustanovení je sama osebe zlučiteľná s článkom 50 Charty.
- 23 Za týchto podmienok sa Oberlandesgericht Bamberg (Vyšší krajský súd Bamberg) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Je článok 55 [DVSD] zlučiteľný s článkom 50 [Charty] a stále platný v rozsahu, v akom umožňuje výnimku zo zásady *ne bis in idem* v tom zmysle, aby zmluvná strana pri ratifikácii, prijatí alebo schválení tohto dohovoru mohla prehlásiť, že nie je viazaná článkom 54 DVSD, keď predmetom rozsudku vyneseného v zahraničí je čin zameraný proti bezpečnosti štátu alebo iným rovnako podstatným záujmom tejto zmluvnej strany?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku:

Bránia články 54 a 55 DVSD a články 50 a 52 Charty výkladu prehlásenia prijatého Spolkovou republikou Nemecko pri ratifikácii DVSD v súvislosti s § 129 [StGB], ktorý podávajú nemecké súdy v tom zmysle, že prehlásenie zahŕňa aj také zločinecké skupiny, ako v predmetnom prípade, ktoré sa dopúšťajú výlučne majetkovej trestnej činnosti a nesledujú žiadne iné politické, ideologické, náboženské alebo svetonázorové ciele a ani nezákonnými prostriedkami nechcú získať vplyv na politiku, médiá, verejnú správu, súdnictvo alebo ekonomiku?“

Konanie na Súdnom dvore

- 24 Vnútroštátny súd navrhol, aby sa vec prejedнала v naliehavom prejudiciálnom konaní podľa článku 107 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora. Subsidiárne tento súd navrhol, aby bola vec prejednaná v skrátrenom konaní v súlade s článkom 105 ods. 1 rokovacieho poriadku.
- 25 Pokiaľ ide v prvom rade o návrh na uplatnenie naliehavého prejudiciálneho konania, rozhodnutím zo 7. júla 2021 piata komora na návrh sudcu spravodajcu a po vypočutí generálneho advokáta rozhodla, že tomuto návrhu nie je opodstatnené vyhovieť, keďže neboli splnené podmienky naliehavosti stanovené v článku 107 rokovacieho poriadku.
- 26 V druhom rade, pokiaľ ide o návrh na prejednanie veci v skrátrenom konaní, predseda Súdneho dvora 9. júla 2021 po vypočutí sudcu spravodajcu a generálneho advokáta rozhodol, že tomuto návrhu nie je opodstatnené vyhovieť.
- 27 Treba totiž pripomenúť, že článok 105 ods. 1 rokovacieho poriadku stanovuje, že na návrh vnútroštátneho súdu alebo výnimočne i bez návrhu môže predseda Súdneho dvora, ak si povaha veci vyžaduje jej prejednanie bez zbytočného odkladu, po vypočutí sudcu spravodajcu a generálneho advokáta rozhodnúť, že prejudiciálne konanie prebehne v skrátrenom konaní.
- 28 Na jednej strane právna neistota týkajúca sa vyžadanej osoby, o akú ide vo veci samej, nepredstavuje mimoriadnu okolnosť, ktorá môže odôvodniť uplatnenie skráteneho konania (uznesenie predsedu Súdneho dvora z 23. decembra 2015, Vilkas, C-640/15, neuvverejnené, EU:C:2015:862, bod 10 a citovaná judikatúra).
- 29 Na druhej strane okolnosť, že návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkonu európskeho zatykača, nemôže sama osebe stačiť na odôvodnenie toho, aby bola vec prejednaná v skrátrenom konaní, a skutočnosť, že dotknutá osoba v súčasnosti nie je vo väzbe, je dôvodom na to, aby sa návrhu na skrátene konanie nevyhovelo (pozri v tomto zmysle uznesenie predsedu Súdneho dvora z 20. septembra 2018, Minister for Justice and Equality, C-508/18 a C-509/18, neuvverejnené, EU:C:2018:766, body 11 a 13, ako aj citovanú judikatúru).

O prejudiciálnych otázkach

Úvodné pripomienky

- 30 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že hoci sa vnútroštátny súd pýta na výnimku zo zásady *ne bis in idem* stanovenú v článku 55 ods. 1 písm. b) DVSD, má pochybnosti, aj pokiaľ ide o otázku, či sa táto zásada vzťahuje na trestné stíhanie vedené proti žalobcovi vo veci samej.
- 31 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že uvedená zásada predstavuje základnú zásadu práva Únie, ktorá je teraz zakotvená v článku 50 Charty [rozsudok z 28. októbra 2022, Generalstaatsanwaltschaft München (Extradícia a zásada *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, bod 64, ako aj citovaná judikatúra].

- 32 Okrem toho táto zásada, zakotvená tiež v článku 54 DVSD, vyplýva z ústavných tradícií spoločných členským štátom. Tento posledný uvedený článok treba preto vykladať s prihliadnutím na článok 50 Charty, ktorého dodržanie podstatného obsahu zabezpečuje [rozsudok z 28. októbra 2022, Generalstaatsanwaltschaft München (Extradícia a zásada *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, bod 65, ako aj citovaná judikatúra].
- 33 Článok 50 Charty stanovuje, že „nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní za trestný čin, za ktorý už bol v rámci Únie oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom v súlade so zákonom“. Uplatnenie zásady *ne bis in idem* tak podlieha dvojakej podmienke, a to na jednej strane tomu, aby existovalo skoršie právoplatné rozhodnutie (podmienka „*bis*“), a na druhej strane tomu, aby sa na ten istý skutkový stav vzťahovalo skoršie rozhodnutie a neskoršie stíhania alebo neskoršie rozhodnutia (podmienka „*idem*“) (rozsudok z 22. marca 2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, bod 28).
- 34 Pokiaľ ide konkrétne o podmienku „*idem*“, zo samotného znenia tohto článku 50 vyplýva, že zakazuje trestne stíhať alebo sankcionovať tú istú osobu viac ako jedenkrát za to isté porušenie (rozsudok z 22. marca 2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, bod 31).
- 35 V tejto súvislosti vzhľadom na informácie poskytnuté vnútroštátnym súdom, ako aj úvahy uvedené dotknutými osobami tak v ich písomných pripomienkach, ako aj na pojednávaní, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry je relevantným kritériom na posúdenie existencie toho istého porušenia v zmysle uvedeného článku 50 kritérium totožnosti skutkového stavu, chápané ako existencia súboru konkrétnych okolností, ktoré sú navzájom neoddeliteľne spojené a ktoré viedli k právoplatnému oslobodeniu alebo odsúdeniu dotknutej osoby. Tento článok tak zakazuje uložiť za tie isté skutky viaceré sankcie trestnej povahy v rôznych konaniach vedených na tieto účely [rozsudok z 28. októbra 2022, Generalstaatsanwaltschaft München (Extradícia a zásada *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, bod 128, ako aj citovaná judikatúra].
- 36 Okrem toho z judikatúry Súdneho dvora tiež vyplýva, že právna kvalifikácia skutkového stavu a chránený právny záujem z hľadiska vnútroštátneho práva nie sú relevantné na účely konštatovania existencie toho istého porušenia, keďže rozsah ochrany udeľovanej v článku 50 Charty sa nemôže meniť v závislosti od členského štátu (rozsudok z 22. marca 2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, bod 34 a citovaná judikatúra).
- 37 V tejto súvislosti treba spresniť, že podmienka „*idem*“ vyžaduje, aby boli skutkové okolnosti totožné. Naproti tomu zásada *ne bis in idem* sa neuplatňuje, ak predmetný skutkový stav nie je totožný, ale len podobný [pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. októbra 2022, Generalstaatsanwaltschaft München (Extradícia a zásada *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, bod 129, ako aj citovanú judikatúru].
- 38 Ako však spresnil Súdny dvor, totožnosť skutkových okolností sa totiž chápe ako súbor konkrétnych skutočností vyplývajúcich z udalostí, ktoré sú v podstate tie isté, keďže zahŕňajú toho istého pôvodcu a sú navzájom neoddeliteľne spojené v čase a priestore [rozsudok z 28. októbra 2022, Generalstaatsanwaltschaft München (Extradícia a zásada *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, bod 130, ako aj citovaná judikatúra].
- 39 Vnútroštátnemu súdu, ktorý je jediný príslušný rozhodovať o skutkových okolnostiach, a nie Súdnemu dvoru, prináleží určiť, či skutky, ktoré sú predmetom trestného stíhania vo veci samej, sú tie isté ako skutky, o ktorých už právoplatne rozhodli rakúske súdy. Súdny dvor však môže

poskytnúť uvedenému súdu usmernenia týkajúce sa výkladu práva Únie v rámci posúdenia totožnosti skutkov [rozsudok z 28. októbra 2022, Generalstaatsanwaltschaft München (Extradícia a zásada *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, bod 133, ako aj citovaná judikatúra].

- 40 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že žalobca vo veci samej založil a mal účasť v zločineckej skupine s cezhraničným rozmerom, ktorá fungovala podľa sofistikovaného *modus operandi* a ktorej konanie spôsobilo finančnú ujmu tisíckam obetí, pričom poškodení majú bydlisko najmä v Nemecku a Rakúsku.
- 41 Vzhľadom na informácie poskytnuté Súdnom dvoru bol žalobca vo veci samej právoplatne odsúdený v Rakúsku za „závažný podvod, ktorého sa dopustil v rámci svojho podnikania, a za legalizáciu príjmov z trestnej činnosti“.
- 42 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že normotvorca Únie pripisuje boju proti organizovanému zločinu osobitný význam, ako to odráža rámcové rozhodnutie 2008/841, ktoré sa tejto problematike venuje. V odôvodnení 1 tohto rámcového rozhodnutia sa totiž najmä uvádza, že s cieľom čeliť nebezpečenstvu a šíreniu zločineckých organizácií a účinne reagovať na očakávaná občanov a vlastné požiadavky je potrebné, aby členské štáty Únie medzi sebou užšie spolupracovali. Články 2 a 3 tohto rámcového rozhodnutia tak ukladajú členským štátom povinnosť prijať opatrenia potrebné jednak na to, aby sa určité druhy konania súvisiace so zločineckou organizáciou považovali za trestný čin, a jednak najmä na to, aby za tieto trestné činy mohol byť uložený trest odňatia slobody s hornou hranicou sadzby najmenej v rozsahu od dvoch do piatich rokov.
- 43 Za týchto podmienok vnútroštátnemu súdu na účely určenia, či sa na spor, o ktorom rozhoduje, vzťahuje zásada *ne bis in idem*, prináleží posúdiť najmä to, do akej miery sa odsudzujúci rozsudok, ktorý už voči žalobcovi vydal v konaní vo veci samej Landesgericht Wien (Krajinský súd Viedeň), zakladal na tých istých skutkoch, ako sú skutky, ktoré mu boli vytýkané na základe európskeho zatykača, ktorý voči nemu vydal Amtsgericht Bamberg (Okresný súd Bamberg), alebo skôr, ako bolo okrem iného uvedené na pojednávaní na Súdnom dvore, len na skutku podvodu, ktorého sa dopustil voči poškodeným s bydliskom v Rakúsku, a nie voči poškodeným s bydliskom v Nemecku. V druhom prípade sa nemožno domnievať, že skoršie právoplatné rakúske rozhodnutie týkajúce sa žalobcu vo veci samej sa týkalo tých istých skutkov, ako sú skutky, ktoré boli predmetom konaní vedených proti nemu v Nemecku. Nanajvýš by bolo možné usúdiť, že uvedené skoršie rozhodnutie sa týkalo podobných skutkov, čo však nestačí na konštatovanie splnenia podmienky „*idem*“, ako vyplýva z judikatúry citovanej v bode 37 tohto rozsudku.
- 44 Na otázky položené vnútroštátnym súdom teda treba odpovedať s prihliadnutím na tieto úvodné pripomienky.

O prvej otázke

- 45 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či je článok 55 ods. 1 písm. b) DVSD v rozsahu, v akom umožňuje členskému štátu prehlásiť, že nie je viazaný ustanoveniami článku 54 DVSD, keď predmetom rozsudku vyneseného v zahraničí je čin zameraný proti bezpečnosti štátu alebo iným rovnako podstatným záujmom tohto členského štátu, platný vzhľadom na článok 50 Charty.

- 46 Ako bolo pripomenuté v bodoch 31 a 32 tohto rozsudku, článok 54 DVSD, ktorý bol do práva Únie začlenený protokolom, ktorým sa začleňuje Schengenské *acquis* do rámca Európskej únie a ktorý tvorí prílohu Zmluvy o Európskej únii a Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva Amsterdamskou zmluvou (Ú. v. ES C 340, 1997, s. 93), podobne ako článok 50 Charty zakotvuje zásadu *ne bis in idem*.
- 47 Možnosť členského štátu, ktorá je stanovená v článku 55 ods. 1 písm. b) DVSD, urobiť výnimku z tejto zásady, keď predmetom rozsudku vyneseného v zahraničí je čin zameraný proti bezpečnosti štátu alebo iným rovnako podstatným záujmom tohto členského štátu, preto predstavuje obmedzenie základného práva zaručeného v tomto článku 50 Charty.
- 48 Takéto obmedzenie však môže byť odôvodnené na základe jej článku 52 ods. 1 (rozsudok z 22. marca 2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, bod 40 a citovaná judikatúra).
- 49 Podľa článku 52 ods. 1 prvej vety Charty akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v tejto Charte musí byť ustanovené zákonom a rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd. Podľa druhej vety uvedeného odseku, za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality, možno tieto práva a slobody obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných.
- 50 Po prvé v prejednávanej veci obmedzenie zásady *ne bis in idem* treba považovať za ustanovené zákonom, pretože vyplýva z článku 55 ods. 1 písm. b) DVSD (pozri analogicky rozsudok z 27. mája 2014, Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, bod 57).
- 51 Hoci požiadavka, podľa ktorej akékoľvek obmedzenie výkonu základných práv musí byť stanovené zákonom, znamená, že samotný právny základ, ktorý umožňuje zásah do týchto práv, musí sám definovať rozsah obmedzenia výkonu dotknutého práva, táto požiadavka sa do veľkej miery zhoduje s požiadavkami jasnosti a presnosti vyplývajúcimi zo zásady proporcionality, a práve na tomto základe ju treba preskúmať (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. mája 2022, BV, C-570/20, EU:C:2022:348, bod 31 a citovanú judikatúru).
- 52 Po druhé z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že obmedzenie zásady *ne bis in idem* rešpektuje podstatu článku 50 Charty pod podmienkou, že toto obmedzenie spočíva výlučne v tom, že umožňuje opätovne stíhať a sankcionovať tie isté skutky na dosiahnutie odlišného cieľa (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. marca 2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, bod 43).
- 53 V tejto súvislosti podľa samotného znenia článku 55 ods. 1 písm. b) DVSD sa výnimka z tejto zásady stanovená v tomto ustanovení uplatňuje len vtedy, keď predmetom rozsudku vyneseného v zahraničí je čin zameraný proti bezpečnosti alebo iným rovnako podstatným záujmom členského štátu, ktorý má v úmysle túto výnimku využiť.
- 54 Bez toho, aby bolo v prejednávanej veci potrebné taxatívne vymedziť, čo zahŕňa pojem „bezpečnosť štátu“ v zmysle uvedeného ustanovenia, tento pojem treba v každom prípade prirovnáť, ako uviedol generálny advokát v bode 60 svojich návrhov, k pojmu „národná bezpečnosť“, ktorý je uvedený najmä v článku 4 ods. 2 ZEÚ.
- 55 Pokiaľ ide o tento posledný uvedený pojem, Súdny dvor rozhodol, že cieľ spočívajúci v ochrane národnej bezpečnosti zodpovedá prvoradému záujmu chrániť základné funkcie štátu a základné záujmy spoločnosti predchádzaním a potláčaním činností, ktoré môžu vážne destabilizovať

základné ústavné, politické, hospodárske alebo sociálne štruktúry krajiny, a najmä priamo ohroziť spoločnosť, obyvateľstvo alebo štát ako také (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 135, ako aj z 20. septembra 2022, *SpaceNet a Telekom Deutschland*, C-793/19 a C-794/19, EU:C:2022:702, bod 92, ako aj citovanú judikatúru).

- 56 Z toho vyplýva, že trestné činy, pri ktorých v rozsahu, v akom zasahujú do bezpečnosti dotknutého členského štátu, článok 55 ods. 1 písm. b) DVSD povoľuje urobiť výnimku zo zásady *ne bis in idem*, musia mať okrem ich osobitnej závažnosti vplyv na tento samotný členský štát. To isté platí pre trestné činy proti iným záujmom členského štátu, na ktoré sa vzťahuje toto ustanovenie. Keďže totiž musia byť tieto záujmy pre tento členský štát podstatné rovnako ako je preň podstatná jeho bezpečnosť, tieto iné záujmy musia byť rovnako významné ako táto bezpečnosť, a preto musia byť tiež vlastné uvedenému členskému štátu.
- 57 V dôsledku toho článok 55 ods. 1 písm. b) DVSD tým, že stanovuje možnosť členského štátu stanoviť výnimku z uvedenej zásady len v prípade trestných činov proti bezpečnosti alebo iným rovnako podstatným záujmom tohto členského štátu, rešpektuje podstatu tejto zásady, keďže umožňuje uvedenému členskému štátu potrestať trestné činy, ktoré sa týkajú jeho samotného, a tým sledovať ciele, ktoré sú nevyhnutne odlišné od cieľov, pre ktoré už stíhaná osoba bola odsúdená v inom členskom štáte.
- 58 Po tretie vzhľadom na význam potlačania zásahov do bezpečnosti alebo iných rovnako podstatných záujmov dotknutého členského štátu obmedzenie zásady *ne bis in idem* stanovené v článku 55 ods. 1 písm. b) DVSD zodpovedá cieľu všeobecného záujmu.
- 59 Po štvrté, pokiaľ ide o zásadu proporcionality, táto si vyžaduje, aby obmedzenia, ktoré môžu byť zavedené najmä aktmi Únie, pre práva a slobody zakotvené v Charte, nešli nad rámec toho, čo je primerané a potrebné na uskutočnenie sledovaných legitímnych cieľov alebo potreby ochrany práv a slobôd, pričom ak existuje možnosť rozhodnúť sa medzi viacerými primeranými opatreniami, je potrebné sa prikloniť k najmenej obmedzujúcemu. Okrem toho cieľ všeobecného záujmu nemožno sledovať bez zohľadnenia skutočnosti, že ho treba zosúladiť so základnými právami, ktorých sa dotklo opatrenie, a to náležitým vyvážením cieľa všeobecného záujmu a dotknutých práv, aby sa zabezpečilo, že nepríjemnosti spôsobené týmto opatrením nebudú neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom. Možnosť odôvodniť obmedzenie zásady *ne bis in idem* zaručenej v článku 50 Charty treba posudzovať prostredníctvom merania závažnosti zásahu, ktorý spôsobí takéto obmedzenie, a overenia, či je dôležitosť cieľa všeobecného záujmu sledovaného týmto obmedzením priamo úmerná tejto závažnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. decembra 2022, *Orde van Vlaamse Balies a i.*, C-694/20, EU:C:2022:963, bod 41, ako aj citovanú judikatúru).
- 60 V tejto súvislosti treba poznamenať, že možnosť stanovená v článku 55 ods. 1 písm. b) DVSD je spôsobilá dosiahnuť cieľ všeobecného záujmu spočívajúci v tom, aby členský štát potlačal zásahy do jeho bezpečnosti alebo jeho iných rovnako podstatných záujmov.
- 61 Okrem toho vzhľadom na povahu a osobitnú závažnosť takýchto zásahov význam tohto cieľa všeobecného záujmu presahuje význam boja proti trestnej činnosti vo všeobecnosti, hoci aj závažnej. S výhradou dodržania ostatných požiadaviek stanovených v článku 52 ods. 1 Charty teda takýto cieľ môže odôvodniť opatrenia, ktoré zasahujú do základných práv a ktoré by neboli povolené na účely stíhania a sankcionovania trestných činov vo všeobecnosti (pozri v tomto

zmysle rozsudky zo 6. októbra 2020, *La Quadrature du Net a i.*, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 136, ako aj z 5. apríla 2022, *Commissioner of An Garda Síochána a i.*, C-140/20, EU:C:2022:258, bod 57, ako aj citovanú judikatúru).

- 62 Tak je to najmä v prípade opatrenia spočívajúceho v možnosti členského štátu prehlásiť, že nie je viazaný zásadou *ne bis in idem*, aby stíhal a sankcionoval trestné činy, ktoré, pokiaľ už boli predmetom rozsudku vyneseného v zahraničí, predstavujú trestné činy proti jeho bezpečnosti alebo jeho iným rovnako podstatným záujmom. V tejto súvislosti treba tiež uviesť, že článok 55 ods. 1 písm. b) DVSD vzhľadom na svoj osobitný cieľ povoľuje len vecne obmedzené výnimky z tejto zásady.
- 63 Okrem toho, pokiaľ ide o striktnu nevyhnutnú povahu výnimky z uvedenej zásady stanovenej v tomto ustanovení, je potrebné najprv poznamenať, že článok 55 ods. 2 DVSD vyžaduje, aby členský štát, ktorý urobil prehlásenie týkajúce sa výnimky uvedenej v tomto článku 55 ods. 1 písm. b), spresnil kategórie trestných činov, na ktoré sa táto výnimka môže uplatniť. Od členských štátov, ktoré sa chcú dovoliavať uvedenej výnimky, sa teda vyžaduje, aby prijali jasné a presné pravidlá umožňujúce osobám podliehajúcim súdnej právomoci predvídať, ktoré úkony a opomenutia môžu byť predmetom nových stíhaní, aj keď už boli predmetom rozsudku vyneseného v zahraničí (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. marca 2018, *Garlsson Real Estate a i.*, C-537/16, EU:C:2018:193, bod 51).
- 64 Článok 56 DVSD ďalej stanovuje, že ak členský štát začne nové stíhanie proti osobe, ktorá bola právoplatne odsúdená pre ten istý čin iným členským štátom, na jednej strane musí byť každé obdobie odňatia slobody na území tohto posledného uvedeného štátu za uvedené činy odpočítané od trestu, ktorý má byť prípadne vymeraný, a na druhej strane, pokiaľ to vnútroštátne právo dovoľuje, treba zohľadniť aj iné sankcie ako tresty obmedzujúce slobodu, pokiaľ už boli vykonané.
- 65 Možnosť stanovená v článku 55 ods. 1 písm. b) DVSD stanoviť výnimku zo zásady *ne bis in idem* je sprevádzaná pravidlami, ktoré môžu zaručiť, že z toho vyplývajúce bremeno pre dotknuté osoby bude obmedzené na to, čo je prísne nevyhnutné na dosiahnutie cieľa uvedeného v bode 58 tohto rozsudku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. marca 2018, *Garlsson Real Estate a i.*, C-537/16, EU:C:2018:193, bod 54).
- 66 Z toho vyplýva, že takáto možnosť nejde nad rámec toho, čo je primerané a nevyhnutné na to, aby členský štát mohol potláčať zásahy do jeho bezpečnosti alebo jeho iných rovnako podstatných záujmov.
- 67 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy preskúmanie prvej otázky neodhalilo žiadnu skutočnosť, ktorá by mohla ovplyvniť platnosť článku 55 ods. 1 písm. b) DVSD vzhľadom na článok 50 Charty.

O druhej otázke

- 68 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 55 ods. 1 písm. b) DVSD v spojení s článkom 50 a článkom 52 ods. 1 Charty vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby súdy členského štátu vykladali prehlásenie tohto posledného uvedeného štátu podľa článku 55 ods. 1 DVSD tak, že tento členský štát nie je viazaný ustanoveniami článku 54 DVSD, pokiaľ ide o trestný čin založenia zločineckej skupiny, ak zločinecká skupina, na ktorej sa stíhaná osoba podieľala, páchala výlučne majetkové trestné činy.

- 69 V rozsahu, v akom má členský štát prehlásením podľa článku 55 ods. 1 DVSD v úmysle využiť možnosť výnimky zo zásady *ne bis in idem* stanovenej v článku 55 ods. 1 písm. b) DVSD tým, že stanoví, že v prípade uvedených trestných činov nie je viazaný ustanoveniami článku 54 DVSD, takéto prehlásenie môže byť v súlade s článkom 50 a článkom 52 ods. 1 Charty za predpokladu, že sú splnené požiadavky stanovené na tento účel v DVSD, ktoré, ako vyplýva z odpovede na prvú otázku, zaručujú zlučiteľnosť takejto možnosti s týmto článkom 50 Charty.
- 70 Na úvod treba spresniť, že okrem otázky rozsahu trestných činov, o ktoré ide vo veci samej, musia byť splnené požiadavky uvedené v bode 63 tohto rozsudku. V tejto súvislosti Spolková republika Nemecko v čase ratifikácie DVSD urobila prehlásenie uverejnené v Bundesgesetzblatt (Úradný vestník Spolkovej republiky Nemecko), v ktorom v súlade s článkom 55 ods. 2 DVSD uviedla, že nie je viazaná ustanoveniami článku 54 DVSD, najmä ak trestné činy, na ktoré sa vzťahuje rozsudok vynesený v zahraničí, predstavujú trestný čin uvedený v § 129 StGB.
- 71 Zdá sa teda, že boli prijaté jasné a presné pravidlá, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci umožňujú predpokladať, že trestné činy súvisiace so založením zločineckej skupiny môžu byť predmetom nového stíhania, aj keď už boli predmetom rozsudku vyneseného v zahraničí, čo musí overiť vnútroštátny súd.
- 72 V tejto súvislosti treba spresniť, že existenciu takýchto pravidiel nemožno spochybniť z dôvodu, že, ako to tvrdí najmä Rakúska republika vo svojich písomných pripomienkach, vyžadujú si vykonanie prieskumu, na ktorý sú potrebné určité právne znalosti.
- 73 Ako totiž Súdny dvor rozhodol, skutočnosť, že na jednej strane dotknutá osoba má okrem znenia relevantných ustanovení zohľadniť aj ich výklad vnútroštátnymi súdmi, a na druhej strane, že táto osoba má požiadať o odbornú radu, aby mohla posúdiť dôsledky, ktoré môžu vyplývať z daného aktu, sama osebe nemôže spochybniť jasnú a presnú povahu pravidiel týkajúcich sa výnimiek zo zásady *ne bis in idem* (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. mája 2022, BV, C-570/20, EU:C:2022:348, body 39 a 43).
- 74 Na základe týchto úvodných spresnení treba zdôrazniť, že cieľom stíhania, ktoré je vedené ako výnimka z tejto zásady na základe prehlásenia členského štátu, ktorým sa vykonáva možnosť stanovená v článku 55 ods. 1 písm. b) DVSD, môže byť v súlade s týmto ustanovením len potláčanie zásahov do bezpečnosti alebo do iných rovnako podstatných záujmov tohto členského štátu. V dôsledku toho vnútroštátnym súdom prináleží overiť, či je možné vykladať prehlásenie urobené dotknutým členským štátom na základe článku 55 ods. 1 DVSD tak, že stíhanie začaté na základe tohto prehlásenia spĺňa požiadavky tohto ustanovenia.
- 75 V tejto súvislosti treba po prvé poznamenať, že výnimka stanovená v tomto článku 55 ods. 1 písm. b) DVSD sa vzťahuje predovšetkým na také trestné činy, akými sú špionáž, vlastizrada alebo vážne narušenie činnosti orgánov verejnej moci, ktoré sú svojou povahou spojené s bezpečnosťou alebo inými rovnako podstatnými záujmami dotknutého členského štátu.
- 76 Z toho však nevyplýva, že pôsobnosť tejto výnimky sa nevyhnutne obmedzuje na takéto trestné činy. Nemožno totiž vylúčiť, že na stíhanie za trestné činy, ktorých skutková podstata osobitne nezahŕňa zásah do bezpečnosti alebo iných rovnako podstatných záujmov členského štátu, sa môže vzťahovať tá istá výnimka, ak vzhľadom na okolnosti, za ktorých bol trestný čin spáchaný, možno náležite preukázať, že účelom trestného stíhania za predmetné činy je potláčať zásahy do tejto bezpečnosti alebo týchto iných rovnako podstatných záujmov.

- 77 Po druhé stíhanie za trestný čin uvedený v prehlásení, ktorým sa vykonáva možnosť stanovená v článku 55 ods. 1 písm. b) DVSD, pokiaľ sa týka bezpečnosti alebo iných rovnako podstatných záujmov dotknutého členského štátu, sa musí, ako vyplýva z bodov 55, 56, 61 a 62 tohto rozsudku, týkať trestných činov, ktoré s osobitnou závažnosťou majú vplyv na samotný dotknutý členský štát.
- 78 Nie každá zločinecká skupina ako taká musí nevyhnutne zasahovať do bezpečnosti alebo iných rovnako podstatných záujmov dotknutého členského štátu. Trestný čin založenia zločineckej skupiny môže viesť k trestnému stíhaniu z dôvodu výnimky zo zásady *ne bis in idem* stanovenej v tomto článku 55 ods. 1 písm. b) len vo vzťahu k skupinám, ktorých konanie možno na základe prvkov, ktoré ich odlišujú, považovať za také, že predstavujú takýto zásah.
- 79 V tomto kontexte sa otázky vnútroštátneho súdu týkajú relevantnosti skutočnosti, že zločinecká skupina sa dopustí výlučne majetkových trestných činov bez toho, aby sledovala akýkoľvek politický, ideologický, náboženský alebo svetonáborový cieľ alebo chcela nezákonnými prostriedkami získať vplyv na politiku, médiá, verejnú správu, súdnictvo alebo ekonomiku.
- 80 V tejto súvislosti treba najskôr spresniť, že skutočnosti uvedené v predchádzajúcom bode týkajúce sa sledovaných cieľov, resp. požadovaného vplyvu nemôžu stačiť na to, aby sa zločinecká skupina kvalifikovala ako skupina, ktorá nevyhnutne zasahuje do bezpečnosti alebo iných rovnako podstatných záujmov dotknutého členského štátu, bez toho, aby sa zohľadnila závažnosť ujmy, ktorú jej činnosť spôsobila tomuto členskému štátu.
- 81 Ďalej nemožno vylúčiť, že za určitých okolností zločinecká skupina, ktorá sa dopúšťa výlučne majetkových trestných činov, zasahuje do bezpečnosti alebo iných rovnako podstatných záujmov členského štátu. V tejto súvislosti na to, aby sa konanie tejto zločineckej skupiny mohlo považovať za konanie zahŕňajúce takýto zásah, musia mať tieto trestné činy, bez ohľadu na skutočný úmysel uvedenej skupiny a popri tom, že k narušeniu verejného poriadku dochádza pri každom trestnom čine, vplyv na samotný členský štát.
- 82 Vzhľadom na informácie, ktoré má Súdny dvor k dispozícii, sa nezdá, že konanie zločineckej skupiny, o ktoré ide vo veci samej, napriek rozsahu majetkovej ujmy poškodených osôb spôsobilo ujmu samotnej Spolkovej republiky Nemecko, takže sa nezdá, že konanie tejto zločineckej skupiny predstavuje trestné činy proti bezpečnosti štátu alebo jeho iným rovnako podstatným záujmom, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.
- 83 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 55 ods. 1 písm. b) DVSD v spojení s článkom 50 a článkom 52 ods. 1 Charty sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby súdy členského štátu vykladali prehlásenie tohto posledného uvedeného štátu podľa článku 55 ods. 1 DVSD tak, že tento členský štát nie je viazaný ustanoveniami článku 54 DVSD, pokiaľ ide o trestný čin založenia zločineckej skupiny, ak zločinecká skupina, v ktorej mala stíhaná osoba účasť, páchala výlučne majetkové trestné činy, za predpokladu, že cieľom takéhoto stíhania je vzhľadom na činnosť tejto organizácie sankcionovať zásahy do bezpečnosti alebo iných rovnako dôležitých záujmov uvedeného členského štátu.

O trovách

- 84 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

- 1. Preskúmanie prvej otázky neodhalilo žiadnu skutočnosť, ktorá by mohla ovplyvniť platnosť článku 55 ods. 1 písm. b) Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985, uzatvorená medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Nemeckej spolkovej republiky a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach, podpísaného v Schengene 19. júna 1990 a ktorý nadobudol platnosť 26. marca 1995, vzhľadom na článok 50 Charty základných práv Európskej únie.**
- 2. Článok 55 ods. 1 písm. b) dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda, v spojení s článkom 50 a článkom 52 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie,**

sa má vykladať v tom zmysle, že:

nebráni tomu, aby súdy členského štátu vykladali prehlásenie tohto posledného uvedeného štátu podľa článku 55 ods. 1 tohto dohovoru tak, že tento členský štát nie je viazaný ustanoveniami článku 54 uvedeného dohovoru, pokiaľ ide o trestný čin založenia zločineckej skupiny, ak zločinecká skupina, v ktorej mala stíhaná osoba účasť, páchala výlučne majetkové trestné činy, za predpokladu, že cieľom takéhoto stíhania je vzhľadom na činnosť tejto organizácie sankcionovať zásahy do bezpečnosti alebo iných rovnako dôležitých záujmov uvedeného členského štátu.

Podpisy